

Δέκα χρόνια μετά την κινηματογραφική αποτύπωση του Gomorra του Roberto Saviano, ο Matteo Garrone, επανέρχεται και εξιστορεί μια ακόμα αληθινή ιστορία που έλαβε χώρα πριν 30 χρόνια, το 1988.

Στα 50 του πια, μπορεί να διεκδικήσει, μαζί με τον Paolo Sorrentino, τον τίτλο του αφηγητή ενός τμήματος της σύγχρονης Ιταλικής συνείδησης. Μαζί με αυτό, μας προσφέρει άλλη μια απόδειξη ότι βία και ηλιθιότητα είναι αδέρφια.

Πρωταγωνιστές των γεγονότων είναι ο Μαρσέλο και ο Σιμόνε. Ο πρώτος είναι ένας συμπαθής, ασταθής, αδύναμος, όχι άμοιρος παρανομιών, αλλά ευαίσθητος χαρακτήρας που βιοπορίζεται φροντίζοντας σκυλιά. Ο δεύτερος δεν είναι παρά ένας βίαιος, εξαρτημένος από την κοκαΐνη, κτηνώδους δύναμης, παντελούς άγνοιας, πρώην πυγμάχος.

Ο δεύτερος χειραγωγεί τον πρώτο σε ακραίο βαθμό και καταλαβαίνει από την πρώτη στιγμή ότι η υπόθεση μόνον προς το χειρότερο, μπορεί να βαδίσει. Όπερ και συμβαίνει. Ο Μαρσέλο φυλακίζεται, ο Σιμόνε πλουτίζει, όλα τούτα βουτηγμένα στη βία, μέχρι που φτάνουμε στο φινάλε με ένα κρεσέντο βίας σε ένα περιβάλλον, όπου απουσιάζει οποιοδήποτε άλλη μορφή επικοινωνίας.

Γεννήτρια της βίας είναι η φτώχεια. Οι συνθήκες ζωής που αποτυπώνονται είναι περίπου βέβαιο, ότι θα σπρώξουν αργά ή γρήγορα πολλούς στο έγκλημα. Είναι τόση η αδυναμία να ζήσουν μια κανονική ζωή, ώστε και οι φιλήσυχοι λοιποί κάτοικοι, σκέφτονται τον φόνο, για να γλυτώσουν από τα δεινά του φοβερού Σιμόνε.

Οι φιλήσυχοι λοιποί κάτοικοι, οι οποίοι, εύκολα αποκαθήλωσαν το θύμα και όχι μόνο θύτη Μαρσέλο και χωρίς σκέψη τον έστειλαν ακόμα πιο στην άκρη του περιθωρίου, ακόμα πιο βαθιά στην αγκαλιά του Σιμόνε.

Υπογραμμίζεται, έτσι, η συλλογική ευθύνη για ότι συμβαίνει, αλλά και το γεγονός ότι από την βία, ξεφεύγεις με περισσότερη βία, άλλη μια ομολογία της αποτυχίας του ανθρώπινου πολιτισμού.

Ο Matteo Garrone έκανε τα γυρίσματά του, στο Villaggio Coppola της Καμπανίας, μια εγκαταλελειμμένη λουτρόπολη της δεκαετίας του '60, κάποια 27 χιλιόμετρα μακριά από την Νάπολη. Τοπίο καταθλιπτικό, που στα βροχερά πλάνα γίνεται απολύτως ψυχοπλακωτικό.

Σπουδαιίοι αρωγοί στην προσπάθεια, οι πρωταγωνιστές του. Ο μικρός το δέμας (1,60) Marcello Fonte, που πήρε σχεδόν τυχαία το ρόλο, αν και είχε παίξει άλλους μικρούς ρόλους σε παλαιότερες ταινίες. Ο Garrone, τον περιέγραψε ως «έναν σύγχρονο Buster Keaton, έναν σχεδόν σιωπηρό ηθοποιό».

Απέσπασε το βραβείο του καλύτερου ηθοποιού στο φεστιβάλ των Καννών. Εξίσου πειστικός στον βαρβαρικό του ρόλο λόγω εμφάνισης, όγκου και αδυσώπητης συμπεριφοράς ο Edoardo Gero.

Από κοντά όλοι οι χαρακτήρες που στελεχώνουν την μικρή κοινότητα, επιφανειακά αμέτοχοι στο δράμα, ουσιαστικά συνυπεύθυνοι στα τεκταινόμενα. Δεν ήταν όμως ο Fonte ο μόνος βραβευθείς. Τα σκυλιά που έχουν ενεργούς ρόλους στην ταινία, έλαβαν επίσης τον Φοίνικα των σκυλιών, ένα ανεπίσημο βραβείο του φεστιβάλ των Καννών.

Από το τσιουάουα που έπαιξε εξαίσια το ρόλο του στην κατάψυξη, τον ογκώδη μολοσσό, το φουντωτό πούντλ, τον Ουγγρικό ποιμενικό, μα και τα δολοφονικά δόντια, από όπου ξεκινά η ταινία, όλα έδειξαν χαρακτήρα.

Ας σημειωθεί ότι στην πραγματική ιστορία, το τέλος έκρυβε ακόμα περισσότερη βία. Ο σκηνοθέτης κλείνει την δική του εκδοχή με τον Μαρσέλο να στέκεται μόνος, ακόμα πιο μοναχικός, σε ένα άθλιο σκηνικό και παρά τον θρίαμβό του, την εξόντωση του Σιμόνε, να μην υπάρχει κάποιος να αποθεώσει το επίτευγμά του, κάτι για το οποίο όλοι ήταν πρόθυμοι να πληρώσουν κάποιον επαγγελματία για να απαλλαγούν.